

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja)
w dniu 16 stycznia 2015 r. – Cdiscount SA/Ministère public**

(Sprawa C-13/15)

(2015/C 107/28)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Cdiscount SA

Druga strona postępowania: Ministère public

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy art. 5–9 dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym⁽¹⁾ stoją na przeszkodzie uregulowaniu wprowadzającemu całkowity zakaz stosowania obniżek cen, które nie zostały ustalone w oparciu o cenę referencyjną zdefiniowaną w przepisach rangi wykonawczej, niezależnie od tego, czy informacje o obniżkach cen miały wpływ na decyzję przeciętnego konsumenta?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 stycznia 2015 r. w sprawie T-479/14 Kendrion/Unia Europejska, wniesione w dniu 17 lutego 2015 r. przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa C-71/15 P)

(2015/C 107/29)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciele: A.V. Placco i E. Beysen, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Kendrion NV

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 6 stycznia 2015 r. w sprawie T-479/14 Kendrion/Unia Europejska;
- uwzględnienie żądań podnoszonych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwany dalej „TSUE”) przed Sądem na podstawie art. 114 regulaminu postępowania przed Sądem i w związku z tym;
- tytułem żądania głównego: wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie i stwierdzenie niedopuszczalności skargi Kendrion NV o odszkodowanie, ponieważ jest ona wymierzona przeciwko TSUE (jako przedstawicielowi Unii);

- tytułem żądania ewentualnego: na wypadek, gdyby Trybunał Sprawiedliwości uznał, że okoliczność, iż przedmiotowa skarga jest wymierzona przeciwko TSUE a nie przeciwko Komisji (jako przedstawicielowi Unii) jest nieistotna z punktu widzenia dopuszczalności tej skargi, lecz że w swoim orzeczeniu Sąd powinien był rozstrzygnąć w przedmiocie kwestii wpadkowej podniesionej przed nim przez TSUE, dotyczącej substytucji TSUE przez Komisję w charakterze strony pozwanej, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozstrzygnięcia, tak aby Sąd mógł – przy uwzględnieniu wywodów prawnych Trybunału Sprawiedliwości – wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi Kendrion o odszkodowanie;
- obciążenie Kendrion NV kosztami poniesionymi przez TSUE w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Postanowieniem z dnia 6 stycznia 2015 r. Sąd Unii Europejskiej oddalił wniosek złożony przez TSUE na podstawie art. 114 regulaminu postępowania przed Sądem w sprawie T-479/14 Kendrion/Trybunał Sprawiedliwości. Wniosek TSUE miał na celu, przede wszystkim, spowodowanie stwierdzenia niedopuszczalności skargi wytoczonej przez Kendrion NV przeciwko Trybunałowi, w której podnosi on pozaumowną odpowiedzialność Unii celem uzyskania odszkodowania za szkodę, jaką twierdzi ona, iż poniosła w wyniku nieprzestrzegania przez Sąd rozsądnego terminu w sprawie T-54/06 Kendrion/Komisja. Posiłkowo TSUE podniósł kwestię incydentalną, w ramach której wniósł on do Sądu o substytuowanie go przez Komisję Europejską (zwaną dalej „Komisją”) w charakterze strony pozwanej. W ramach tego wniosku TSUE podniósł, że skarżąca powinna było wytoczyć swoją skargę przeciwko Unii Europejskiej, reprezentowanej nie przez TSUE, ale przez Komisję. W zaskarżonym postanowieniu Sąd nie przychylił się do żądania TSUE.

Teraz TSUE wnosi do Trybunału Sprawiedliwości w odwołaniu na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości o uchylenie tego postanowienia. W uzasadnieniu odwołania TSUE podnosi naruszenie zasad dotyczących reprezentacji Unii przed jej organami sądowymi i naruszenie obowiązku uzasadnienia.

W ramach **pierwszego zarzutu związanego z naruszeniem zasad dotyczących reprezentacji Unii przed jej organami sądowymi** TSUE zauważa, że wobec braku wyraźnej zasady regulującej reprezentację Unii przed unijnymi organami sądowymi w przypadku skarg wytaczanych na podstawie art. 268 TFUE w celu egzekwowania pozaumownej odpowiedzialności Unii, zasady dotyczące reprezentacji muszą zostać wywiedzione z zasad ogólnych znajdujących zastosowanie do wykonywania wymiaru sprawiedliwości, w szczególności z zasady prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości oraz zasad dotyczących niezawisłości i bezstronności sędziów.

Ten pierwszy zarzut podnoszony przez TSUE składa się z dwóch części, a mianowicie dotyczy on naruszenia wymogów wynikających z zasady prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości oraz naruszenia wymogów wynikających z zasad dotyczących niezawisłości i bezstronności.

W ramach pierwszej części zarzutu pierwszego TSUE zauważa, że wniosek, od którego doszedł Sąd, mianowicie, iż Trybunał może reprezentować Unię w ramach przedmiotowej skargi o odszkodowanie, jest w oczywisty sposób oparty na orzecznictwie zapoczątkowanym wyrokiem Werhahn Hansamühle i in./Rada i Komisja (sprawy połączone od 63/72 do 69/72, EU:C:1973:121; zwanym dalej „wyrokiem Werhahn i in.”). Rozwiązanie przyjęte w tym orzecznictwie jest tego rodzaju, że jeżeli z powodu działania jednego z jej organów Wspólnota, a obecnie Unia, ponosi odpowiedzialność, jest ona reprezentowana przed organem sądowym Unii przez organ bądź organy, który (względnie które) obciąża działanie prowadzące do powstania odpowiedzialności. Zdaniem TSUE takie rozwiązanie nie może zostać zastosowane do niniejszej sprawy, ponieważ z wielu powodów prowadziłoby to do sytuacji, która wydaje się sprzeczna z prawidłowym administrowaniem wymiarem sprawiedliwości, stanowiącym – zgodnie z brzmieniem wyroku Werhahn i in. – uzasadnienie jego wydania. W tym kontekście TSUE powołuje się również, w ramach kwestii wpadkowej, na brak poszanowania zakresu art. 317 akapit pierwszy TFUE i art. 53 ust. 1 rozporządzenia nr 966/2012 (¹), na podstawie których Sąd powinien był w jego przekonaniu uznać zasadę, w myśl której odszkodowanie – tak jak dochodzone w niniejszej sprawie – ostatecznie musiałyby zostać wypłacone z części budżetu przypadającego na Komisję.

W ramach drugiej części zarzutu pierwszego TSUE podnosi, powołując się na wyrok ETPC z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie Mihalkov/Bułgaria (skarga nr 67719/01), że orzekając, iż w ramach postępowania w przedmiocie skargi odszkodowawczej Kendrion Trybunał musi reprezentować Unię, Sąd nie uwzględnił wymogów dotyczących niezawisłości i bezstronności sędziów. Jako że w niniejszej sprawie, po pierwsze, działanie powodujące powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej nastąpiło w ramach wykonywania wymiaru sprawiedliwości przez organ sądowy, a, po drugie, organ sądowy, który musi rozpatrzyć sprawę i) należy do tego samego organu wymiaru sprawiedliwości (Sąd) co organ, który obciąża działanie, które doprowadziło do powstania odpowiedzialności oraz ii) stanowi stały element strony pozwanej w niniejszej sprawie (Trybunału), z którym sędziowie tego organu są zawodowo związani, ww. wymogi nie są spełnione, tym bardziej, gdy – tak jak orzekł Sąd – odszkodowanie – takie jak żądane – miałyby zostać wypłacone z części budżetu przypadającego na Trybunał.

Następnie, w ramach **drugiego zarzutu** TSUE podnosi, że zaskarżone postanowienie **narusza obowiązek uzasadnienia**, ponieważ nie zawiera ono żadnego konkretnego obalenia przedstawionej przez Trybunał przed Sądem argumentacji dotyczącej zakresu wyroku Kendrion/Komisja (C-50/12 P, EU:C:2013:771).

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s. 1).